

בְּשַׁעַה שְׁמַאִיר הָאֹר וְנִפְרָד הָאֹר מִן הַחֲשֶׁכָה, אָזִי הִכְרוֹז הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים: הִתְתַּקְּנוּ בְּעֲלֵי הַפְּתָחִים, בְּעֲלֵי הַהִיכָלוֹת, כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מִשְׁמֶרְתּוֹ, מִשּׁוּם שְׁאוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים בַּיּוֹם אֵינָם שׁוֹלְטִים בְּלֵילָה. וְכִשְׁנֹכְנָס הַלַּיְלָה, מְעַבְרִים שְׁלִיטֵי הַיּוֹם, וּמִתְמַנִּים שְׁלִיטִים אֲחֵרִים שְׁשׁוּלְטִים בְּלֵילָה, וּמִתְחַלְפִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה.

וְסוּד זֶה – (בראשית א) אֵת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְגו'. וּמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וּמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה, יֵשׁ שְׁלִיטִים שְׁמֻמָּנִים בַּיּוֹם, וְיֵשׁ שְׁלִיטִים שְׁמֻמָּנִים בְּלֵילָה. וְאֵלֹה נִקְרְאוּ מַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם, וְאֵלֹה נִקְרְאוּ מַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה.

כְּשֶׁנִּכְנְסוּ הַלַּיְלָה, יוֹצֵא כְרוֹז: הִתְתַּקְּנוּ שְׁלִיטֵי הַלַּיְלָה כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקְוָמוֹ. וְכִשְׁמַאִיר הַיּוֹם, כְּרוֹז יוֹצֵא: הִתְתַּקְּנוּ שְׁלִיטֵי הַיּוֹם

כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקְוָמוֹ. (אז מעבירים שליטי הלילה ומתמנים שליטי היום) וְכִשְׁהִכְרוֹז מִכְרִיז, אֵז כָּלֵם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִפְקֵד עַל אוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוֹי לוֹ. אָזִי הַשְּׂכִינָה מִקְדִּימָה וְיוֹרְדָת, וְיִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְשַׁבַּח אֵת רַבּוֹנָם וּפּוֹתְחִים בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת.

שְׁצַרְיָד לוֹ לְאָדָם, שְׁכִינָה שְׁהִתְקִין עֲצָמוֹ לְעִבּוּדַת הַמַּעֲשֵׂה בְּתִקּוּנֵי מַצּוּה וְקִדְשָׁה, לְיַחַד לְבוֹ בְּתִקּוּן שֶׁל הַעֲבוּדָה הַפְּנִימִית שֶׁל אֲדוֹנוֹ, וְלָשִׁים אֵת לְבוֹ וְרִצּוֹנוֹ בְּאוֹתָהּ עֲבוּדָה שֶׁל אוֹתָם דְּבָרִים (שאומר), שְׁהָרִי הַדְּבוּר עוֹלָה.

וְאוֹתָם הַמְּמַנִּים שְׁעוֹמְדִים בְּאֹוִיר, הַתְּמַנּוּ לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. לְצַד מְזֻרַח הַתְּמַנָּה מְמַנָּה אֶחָד שְׁעוֹמֵד בְּאֹוִיר לְאוֹתוֹ צַד, וְשִׁמוֹ גְּזֻרְדִּי"א, וְעָמוֹ שָׂרִים מְמַנִּים אֲחֵרִים, שֶׁהֵם מְחַפִּים לְאוֹתוֹ דְּבוּר שֶׁל תְּפִלָּה, וְעוֹלָה בְּאֹוִיר בְּאוֹתוֹ צַד, וְנוֹטֵל אוֹתוֹ הַמְּמַנָּה.

אֵם הַדְּבוּר הַזֶּה הוּא כְּרָאוֹי, וְכָל אוֹתָם שָׂרִים נוֹשְׁקִים אֵת אוֹתוֹ דְּבוּר וְעוֹלִים עִמּוֹ עַד לְאוֹתוֹ אֹוִיר שֶׁל הָרְקִיעַ לְמַעְלָה, שֶׁשֵּׁם מְמַנִּים שָׂרִים אֲחֵרִים – בְּשַׁעַה שְׁנוֹשְׁקִים אֵת אוֹתוֹ דְּבוּר, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל שְׁאוֹתָם יוֹדְעִים לְעַטֵּר אֵת אֲדוֹנֵיכֶם בְּעֵטְרוֹת קְדוּשׁוֹת. אֲשֶׁרִי הַפָּה שְׁדְּבוּר שֶׁל הַעֲטָרָה הַזֹּאת יֵצֵא מִמֶּנּוּ.

וְאֵז פּוֹרְחוֹת הָאוֹתִיּוֹת שְׁעוֹמְדוֹת בְּאֹוִיר שְׁבִשְׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אוֹתִיּוֹת, שְׁאוֹתוֹ שֵׁם שׁוֹלֵט בְּאֹוִיר, וְזֶהוּ שֵׁם שְׁהִיָּה טָס בּוֹ

אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁעָלָה לַשָּׁמַיִם. וְזֶהוּ מֵה שְׁאָמַר עוֹבְדֵיָהּ לְאֱלֹהֵינוּ, (מלכים-א
 יח) וְרוּחַ ה' יִשְׁאַף. מִשּׁוֹם שֶׁבִשְׁם הַזֶּה הָיָה טָס בּוֹ אֱלֹהֵינוּ בְּאֹוִיר, וְזֶהוּ
 הַשֵּׁם שְׁשׁוֹלֵט בְּאֹוִיר.

וְאוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת וְעוֹלוֹת בְּאוֹתוֹ דְּבוֹר, וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה
 שְׁמִפְתָּחוֹת הָאֹוִיר בְּיָדוֹ, וְכָל אוֹתָם הַמְּמַנִּים הָאֲחֵרִים, כָּלֵם
 עוֹלִים בּוֹ עַד לְרִקְיעַ, וְנִמְסָר בְּיַד מְמַנֶּה אַחַר לְהַעֲלוֹתוֹ לְמַעְלָה.

לְצַד דְּרוֹם יֵשׁ מְמַנֶּה אַחַר שְׁשׁוֹלֵט בְּאֹוִיר לְאוֹתוֹ הַצַּד, וְכִמְהָ מְמַנִּים
 וְשָׂרִים אֲחֵרִים עִמּוֹ, וְשִׁמוֹ פְּסִגְנִי"ה, וְבוֹ נֶאֱחָזִים (וְלוֹ נִמְסָרוּ)
 מִפְּתָחוֹת הָאֹוִיר שֶׁל אוֹתוֹ צַד. וְכָל אוֹתָם בְּעֵלֵי צָרָה שְׁמִתְפַּלְלִים
 תְּפִלָּה לְאֲדוֹנָם מִתּוֹךְ צָרָה, מִתּוֹךְ שִׁכְרוֹן הַלֵּב - אִם אוֹתוֹ הַדְּבוֹר
 כְּרָאוּי, הוּא עוֹלָה לְאֹוִיר בְּאוֹתוֹ צַד, וְהַמְּמַנֶּה הַזֶּה נוֹטֵל אוֹתוֹ וְנוֹשֵׁק
 אוֹתוֹ (מִשּׁוֹם שְׁעָלָה בְּאוֹתוֹ צַד). וְכִשְׁנוֹשֵׁק אוֹתוֹ, פּוֹתַח וְאוֹמֵר: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא יְחוּס כְּנִגְדְךָ (וְעֵלֶיךָ), וּבְשִׁבִילְךָ יִתְמַלֵּא בְּרַחֲמִים.

עוֹלָיִם עִמָּה כָּל אוֹתָם מְמַנִּים קְדוֹשִׁים וְכָל אוֹתָם שָׂרִים שֶׁל אוֹתוֹ
 הַצַּד, וּפּוֹרְחוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֵן אַרְבַּע
 אוֹתִיּוֹת שְׁמִתְעַטְטוֹת וְשׁוֹלְטוֹת בְּאוֹתוֹ צַד שֶׁל הָאֹוִיר, וְעוֹלִים בְּאוֹתוֹ
 הַצַּד שֶׁל הָאֹוִיר עַד לְרִקְיעַ, עַד לְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה שֶׁל הָרִקְיעַ שְׁשׁוֹלֵט
 בְּאוֹתוֹ הַצַּד.

לְצַד צָפוֹן יֵשׁ מְמַנֶּה אַחַר, וְעִמּוֹ כִּמְהָ שָׂרִים מְמַנִּים שְׁשׁוֹלְטִים בְּאֹוִיר,
 וְשִׁמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ מְמַנֶּה פְּתַח־י"ה, וְזֶהוּ שֶׁהַתְּמַנֶּה בְּאֹוִיר שֶׁל אוֹתוֹ
 צַד, וְכָל אוֹתָם שְׁמִתְפַּלְלִים תְּפִלוֹת עַל שׁוֹנְאִים שְׁמִצִּיקִים לָהֶם,
 וְכִשְׁדְּבוֹר שֶׁל אוֹתָהּ תְּפִלָּה עוֹלָה לְאֹוִיר בְּאוֹתוֹ צַד - אִם הוּא צַדִּיק,
 נוֹטֵל אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה הַזֶּה וְנוֹשֵׁק אוֹתוֹ.

אָזִי מִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחַת שְׁיוֹצֵאת מִתּוֹךְ הַתְּהוּם שֶׁבְּצַד הַצָּפוֹן, וְאוֹתָהּ
 רוּחַ קוֹרֵאת בְּכָל אוֹתָם הָאֹוִירִים, וְכָלֵם נוֹטְלִים אוֹתוֹ דְּבוֹר
 וּמַעֲלִים אוֹתוֹ עַד לְרִקְיעַ וְנוֹשֵׁקִים אוֹתוֹ, וּפּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: רְבוּנְךָ
 יִפִּיל שׁוֹנְאֵךְ לְפָנֶיךָ.

וְהוֹלֵךְ וְעוֹלָה וּבּוֹקֵעַ רִקְיעִים (אֹוִירִים). עַד שְׁעוֹלִים עִמּוֹ לְרִקְיעַ
 הַרְאִשׁוֹן, עוֹלָה הַתְּפִלָּה וּמַגִּיעָה לְמְמַנֶּה אֶחָד שֶׁהַתְּמַנֶּה לְצַד
 מַעְרָב, וְשֵׁם עוֹמְדִים תִּשְׁעָה פְּתָחִים, שֶׁבָּהֶם עוֹמְדִים כִּמְהָ שָׂרִים וְכִמְהָ
 מְמַנִּים, וְעֵלֵיהֶם מְמַנֶּה אֶחָד שְׁשִׁמוֹ זְבוּלִיא"ל.

וְזָהוּ שְׂרוּצָה לְשִׁמְשׁ בְּרָקִיעַ הַזֶּה בַּיּוֹם, וְלֹא נִתְּנָת לּוֹ רְשׁוּת, עַד שְׁעוּלָה אֹרֶךְ הַלְּבָנָה, וְאִזּוּ הוּא מוֹצִיא כָּל אוֹתָם הַחִילּוֹת וְכָל אוֹתָם מְמַנִּים. וְכִשְׁמַאִיר הַיּוֹם, נִכְנָסִים כָּלָם לִפְתַּח אֶחָד, שֶׁהֵם תִּשְׁעָה פְּתָחִים, שֶׁהוּא פְּתַח עֲלִיּוֹן עַל כָּלָם. וְכִשְׁהִתְּפֹלָה עוּלָה, הִיא נִכְנָסֶת בְּאוֹתוֹ פְּתַח, וְכָל הַשָּׁרִים וְכָל הַמְּמַנִּים יוֹצְאִים מֵאוֹתוֹ פְּתַח. וְעַלֵּיהֶם זְבוּלִיא"ל, אוֹתוֹ מְמַנֶּה גְּדוּל, וְיוֹצְאִים כָּלָם וְנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ, וּמַגִּיעִים עִמּוֹ עַד לְרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם.

(בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם עוּלָה הַתְּפֹלָה עַד אוֹתוֹ רָקִיעַ, וְנִפְתָּחִים) וְכִשְׁעוּלָה הַתְּפֹלָה עַד לְאוֹתוֹ רָקִיעַ, נִפְתָּחִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי אוֹתוֹ הָרָקִיעַ, וּבְאוֹתוֹ הַשָּׁעַר הַשָּׁנִי עֶשֶׂר עוֹמֵד מְמַנֶּה אֶחָד שְׁשֵׁמוֹ עֲנָא"ל, וְזֶה מְמַנֶּה עַל כְּמַה חִילּוֹת, עַל כְּמַה מַחְנוֹת, וְכִשְׁתְּפֹלָה עוּלָה, עוֹמֵד הַמְּמַנֶּה הַזֶּה וּמַכְרִיז עַל כָּל אוֹתָם פְּתָחִים וְאוֹמֵר: (ישעיה כו) פְּתַחוּ שְׁעָרִים וְגו', וְכָל הַשְּׁעָרִים נִפְתָּחִים, וְנִכְנָסֶת הַתְּפֹלָה לְכָל אוֹתָם הַפְּתָחִים.

וְאִזּוּ מִתְּעוֹרֵר מְמַנֶּה אֶחָד זָקֵן לְיָמִים שְׁעוֹמֵד לְצַד דְּרוֹם, שְׁשֵׁמוֹ עֲזַרְיָא"ל הַזָּקֵן, וְלִפְעָמִים הוּא נִקְרָא מַחְנִיא"ל, מִשּׁוּם שֶׁהִתְּמַנֶּה עַל שְׁשֵׁים רַבּוֹא מַחְנוֹת, וְכָלָם בְּעַלֵּי כְּנָפַיִם, בְּעַלֵּי מַחְנוֹת, מְלֵאִים עֵינַיִם. וְאֶצְלָם עוֹמְדִים אוֹתָם מַחְנוֹת בְּעַלֵּי אֲזָנַיִם. וְנִקְרָאִים אֲזָנַיִם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם מְקַשְׁיָבִים לְכָל אוֹתָם שְׁמֵתְפֹלְלִים תְּפֹלְתָם בְּלַחַשׁ וּבִרְצוֹן הַלֵּב, שֶׁלֹּא נִשְׁמַעֵת אוֹתָהּ תְּפֹלָה לְאַחֵר. הַתְּפֹלָה הַזֹּאת עוּלָה, וּמְקַשְׁיָבִים לָהּ כָּל אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים בְּעַלֵּי אֲזָנַיִם.

וְאִם אוֹתָהּ תְּפֹלָה נִשְׁמַעֵת לְאֲזָנֵי אָדָם, אֵין מִי שֶׁמְקַשְׁיָב לָהּ לְמַעְלָה, וְלֹא מְקַשְׁיָבִים לָהּ אַחֵרִים, פָּרִט לְמִי שְׁשׁוֹמֵעַ בְּרֵאשׁוֹנָה. מִשּׁוּם כִּי צָרִיךְ לְהַשְׁמֵר שֶׁלֹּא יִשְׁמַעוּ אֶת אוֹתָהּ תְּפֹלָה בְּנֵי אָדָם. וְעוֹד, שֶׁדְּבוּר שֶׁל תְּפֹלָה נִאֲחָז בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְדָבָר שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אֵין צָרִיךְ לְשִׁמְעָה.

כְּמוֹ זֶה מִי שֶׁקּוֹרָא בְּסֵפֶר תּוֹרָה, אֶחָד קוֹרָא וְאֶחָד לְשִׁתְּק. וְאִם שְׁנַיִם קוֹרְאִים בַּתּוֹרָה, הֵם גּוֹרְעִים בְּאִמּוּנָה שְׁלִמְעָלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֶחָד קוֹל וְאֶחָד דְּבוּר הַכֹּל אֶחָד, אִזּוּ שְׁנֵי קוֹלוֹת וּשְׁנֵי דְבוּרִים זו גְּרִיעוֹת הָאִמּוּנָה. אֲלֹא שִׁיחָה קוֹל וְדְבוּר אֶחָד כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, כְּדֵי שִׁיחָה אוֹתוֹ קוֹל וְאוֹתוֹ דְבוּר אֶחָד.

וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה שְׁשֵׁמוֹ עֲזַרְיָא"ל הַזָּקֵן, כְּשִׁאוֹתָהּ תְּפֹלָה עוּלָה בְּלַחַשׁ, כָּל אוֹתָן שְׁשֵׁים רַבּוֹא מַחְנוֹת, וְכָל אוֹתָם בְּעַלֵּי עֵינַיִם, וְכָל

אותם בעלי אַזְנִים, כָּלֵם יוֹצְאִים וְנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ דְבוּר שֶׁל תְּפִלָּה שְׁעוּלָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (תהלים לד) עֵינֵי ה' אֶל צְדִיקִים וְאֲזַנּוֹ אֶל שׁוֹעֲתָם. עֵינֵי ה' אֶל צְדִיקִים – אֵלּוּ בְּעֵלֵי הָעֵינַיִם שְׁלֵמָטָה, מְשׁוּם שֵׁשׁ (שׂאיו) בְּעֵלֵי עֵינַיִם שְׁלֵמָעֵלָה. וְאֲזַנּוֹ אֶל שׁוֹעֲתָם – אֵלּה בְּעֵלֵי הָאֲזָנִים.

הַרְקִיעַ הַשְּׁלִישִׁי, אוֹתָהּ תְּפִלָּה עוֹלָה וּמְגִיעָה לְאוֹתוֹ רְקִיעַ, וְשֵׁם אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא גְדֻרֵי"ה, וְעִמּוֹ כְּמָה שְׂרִים וְכְמָה מְמַנִּים, וְהוּא מְשֻׁמֵּשׁ שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם כְּנֶגֶד שְׂרָבִיט אֶחָד שֶׁל זֶהר שְׁיוּצָא, עוֹלָה וְיוֹרֵד, וְלֹא עוֹמֵד בְּמָקוֹם אֶחָד, וְזֶהוּ שְׂרָבִיט שְׁנוֹסֵעַ שְׁלֵשׁ פְּעָמִים וְנִגְנָזוּ. וְכִשְׁתְּפִלָּה עוֹלָה, יוֹרֵד אוֹתוֹ שְׂרָבִיט וּמִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָי אוֹתָהּ תְּפִלָּה, וְהַרְקִיעַ הַזֶּה נִקְרָא רְקִיעַ הַשְּׂרָבִיט.

וּבְשְׁעוּלָהּ אוֹתָהּ תְּפִלָּה, אוֹתוֹ הִמְמַנָּה לְאַחַר שֶׁהִשְׁתַּחֲוֶה, מְכָה בְּאוֹתוֹ הַשְּׂרָבִיט בְּסֻלַּע הַחֲזָק שְׁמַאִיר וְעוֹמֵד בְּאִמְצַע הַרְקִיעַ, וְיוֹצְאִים מִתּוֹךְ אוֹתוֹ סֹלַע שְׁלֵשׁ מְאוֹת וְשִׁבְעִים וְחֻמְשָׁה חִילוֹת שְׁגֻנוּזִים שֵׁם מִיּוֹם שִׁירְדָה תוֹרָה לְאַרְצָךְ, מְשׁוּם שֶׁהִתְחַזְּקוּ לְהִתְחַבֵּר (לְסֵרֵב) שְׁלֹא תֵרֵד לְאַרְצָךְ, וְנִזְף בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִכְנָסוּ לְתוֹךְ אוֹתוֹ סֹלַע, וְאֵינָם יוֹצְאִים, פָּרַט לְאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהִתְפִּלָּה עוֹלָה, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: (שם ח) ה' אֲדַנִּינוּ מֶה אֲדִיר שִׁמְךָ וְגו'. זֹהִי תְּפִלָּה שְׁעוּלָה עַל כָּל אוֹתָם רְקִיעִים. אֲזַ מִשְׁתַּחֲוִים אֵלֶיהָ.

מִכָּאן וְהִלָּאָה, הַתְּפִלָּה מִתְעַטֶּרֶת בְּעֵטְרוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְעוֹלָה לְתוֹךְ הַרְקִיעַ הַרְבִּיעִי, וְאֲזַ הַשֵּׁמֶשׁ יוֹצֵא בְּדִרְגוֹתָיו, וְשִׁמְשֵׁי"ל הִמְמַנָּה הַגְּדוֹל יוֹצֵא, וְשֵׁשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֻמְשָׁה מַחְנוֹת עִמּוֹ, לְתוֹךְ אוֹתוֹ רְקִיעַ, וְהֵם נִקְרָאִים יְמוֹת הַחֲמָה, וְכָלֵם מְעַטְרִים אֶת אוֹתָהּ תְּפִלָּה בְּעֵטְרוֹת שֶׁל בְּשָׁמִים שֶׁל גֵּן עֵדֵן.

וְשֵׁם מִתְעַכְּבֶת הַתְּפִלָּה, עַד שֶׁכָּל הַמַּחְנוֹת עוֹלִים עִמּוֹ לְתוֹךְ אוֹתוֹ הַרְקִיעַ הַחֲמִישִׁי, וְשֵׁם נִמְצָא מְמַנָּה אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ גְּדֻרִיא"ל, וְהוּא בְּעַל הַקְּרָבוֹת שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים. וְכִשְׁתְּפִלָּה עוֹלָה, אֲזַ הוּא מִזְדַּעְזַע עִם כָּל מַחְנוֹתָיו, וְנִשְׁבֵּר כְּחֵם, וְיוֹצְאִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמְעַטְרִים אֶת אוֹתָהּ הַתְּפִלָּה.

וְעוֹלָיִם עִמָּה עַד שֶׁמְגִיעִים לְרְקִיעַ הַשְּׁשִׁי, וְאֲזַ יוֹצְאִים כְּמָה חִילוֹת וְכְמָה מַחְנוֹת וּמְקַבְּלִים אֶת אוֹתָהּ תְּפִלָּה, וְעוֹלִים עִמָּה עַד שֶׁמְגִיעִים לְשִׁבְעִים שְׁעָרִים, שֶׁשֵּׁם עוֹמֵד מְמַנָּה אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ עֲנַפִּיא"ל, מְמַנָּה גְּדוֹל, וְהוּא מְעַטֵּר אֶת אוֹתָהּ תְּפִלָּה בְּשִׁבְעִים עֵטְרוֹת.

וביון שהתפלה מתעטרת בכל העטרות הללו, אזי מתחברים כל אותם החילות של כל הרקיעים, ומעלים את אותה התפלה שמתעטרת בכל העטרות לרקיע השביעי, ואז נכנסת התפלה, וסנדלפון נכבד גדול, שכל מפתחות אדוניו בידו, מכניס את אותה תפלה לתוך שבעה היכלות.

בא וראה אמר רבי שמעון שבעה מדורים הם וכו'. שבעת ההיכלות הללו הם היכלות המלך, וכשהתפלה הזו מתעטרת בכל העטרות הללו כשנכנסת, מחבר אותם כאחד, להתעטר למעלה להיות הכל אחד כראוי. ושמו של הקדוש ברוך הוא מתעטר בכל העטרות, מעלה ומטה, להיות אחד, ואז כתוב ברכות לראש צדיק.

אשרי חלקו של אדם שיודע לסדר תפלתו כראוי. בתפלה הזו שמתעטר בה הקדוש ברוך הוא, הוא מחכה עד שייסתימו כל תפלותיהם של ישראל, ואז הכל הוא בשלמות כראוי מעלה ומטה. עד כאן דברי התפלה לדעת סודות עליונים. מכאן והלאה יש את מצוות התורה, שהן עומדות בדבור כמו שעומדות במעשה.

והן שש מצוות, ועומדות אף כאן בתפלה. אחת - ליראה את השם הנכבד והנורא. שתיים - לאהבה אותו. שלישית - לברכו. רביעית - ליחדו. חמישית - שיברך הפהן את העם. ששית - למסור לו את נשמתו. ואלו שש מצוות שעומדות בתפלה של דבור, פרט לאותן מצוות שעומדות במעשה, כמו ציצית ותפלין.

ליראה את ה' - מצוה זו עומדת בתשבחות הללו שאמר דוד המלך ובאותם קרבנות של התורה, ששם צריך אדם לפחד מלפני אדונו, משום שאותן שירות עומדות באותו מקום שנקרא יראה, וכל אותם הללויה שהם סוד של יראת הקדוש ברוך הוא. וצריך אדם לשים רצונו באותן שירות ביראה, ופרשונה החברים, כל אותם הסודות של שירות ותשבחות וכל אותם סודות של הללויה.

ביון שמגיע אדם לישתבח, ישים רצונו לברך את הקדוש ברוך הוא, כמו יוצר אור, יוצר המאורות, לאהבה אותו, כשמגיע לאהבת עולם, ואהבת את ה' אלהיך (דברים ו), שזהו סוד של אהבת הקדוש ברוך הוא, והרי פרשונה. ליחדו - שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, שכאן עומד סוד היחוד של הקדוש ברוך הוא, ליחד את שמו ברצון

הלב כְּרָאוּי, וּמִשָּׁם וְהִלָּאָה אֶזְכְּרֵת יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁהִיא מִצְוָה לְהִזְכִּיר אֶת יְצִיאַת מִצְרַיִם, שְׁכָתוּב (שם כד) וְזִכְרָתָּ כִּי עֲבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. שֶׁהַכֹּהֵן יְבָרַךְ אֶת הָעָם – כְּדִי לְהַכְלִיל אֶת יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד בְּשִׁעָה שְׁנוּטָלִים בְּרִכּוֹת מִלְמַעְלָה, שֶׁהָרִי בְּאוֹתָהּ שִׁעָה נוֹטֶלֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּרִכּוֹת, וּשְׁעַת רְצוֹן הִיא לְמָסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו וְלַתֵּת לוֹ אֶת הַנְּשָׁמָה בְּרְצוֹן הַלֵּב. כְּשֶׁנוֹפְלִים אַפִּים וְאוֹמְרִים (תהלים כה) אֵלֶיךָ ה' נַפְשִׁי אֶשָּׂא, שִׁיכּוֹן לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ אֵלָיו לְמָסַר לוֹ הַנַּפֶּשׁ בְּרְצוֹן שָׁלוֹם. וְאֵלוֹ הֵן שֵׁשׁ מִצְוֹת שְׁעוֹמְדוֹת בְּתַפְלָה, שְׁעוֹלוֹת לְשֵׁשׁ מְאוֹת מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה.

וְאִם תֹּאמַר, שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה אַחֲרוֹת יוֹתֵר? אֵלוֹ עוֹמְדִים לְהַמְשִׁיךְ שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה מְדוֹת הַרְחָמִים, שֶׁהַכֹּל כָּלוּל בְּהֵן. (בְּאַלֹף) שֵׁשׁ הַמִּצְוֹת הִלְלוּ שֶׁהַתַּפְלָה מִתְעַטֶּרֶת בְּהֵן.

אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁשָּׂם לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְזֶה וּלְהַשְׁלִים אוֹתָם בְּכָל יוֹם. וּבְאֵלוֹ תְלוּיּוֹת אַחֲרוֹת רַבּוֹת. אֲבָל כְּשֶׁמְגִיעַ אָדָם לְמִקְוֹמוֹת הַלְלוּ, צָרִיךְ לְכַוֵּן לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְהַשְׁלִים אוֹתָהּ מִצְוָה שְׁעוֹמְדַת בְּאוֹתוֹ דְבוּר, וְאֵז מְכַרְיִזִים עָלָיו וְאוֹמְרִים: (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. בָּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לְמָה כֵּנֶס אוֹתָם? כְּדִי לְמָסַר לָהֶם אֶת הַשְּׁבֵת כְּמִקְדָּם, שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרָם שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הָעֵגֶל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשְּׁבֵת, וְזֶהוּ שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ אוֹתָם הָעֶרֶב רַב. כִּיּוֹן שֶׁשָּׁמְעוּ בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאֵנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ הַדְּבָר הַזֶּה?! מִיָּד – (שמות לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֶן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם. אַחַר שָׁמְתוּ אוֹתָם שָׁמְתוּ, כֵּנֶס מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְנָתַן לָהֶם שְׁבֵת כְּמִקְדָּם. זֶהוּ שְׁכָתוּב שֵׁשׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

לֹא תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם. כָּאֵן יֵשׁ סוּד הַסּוּדוֹת לְאוֹתָם שְׁיֹדְעִים הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה. אֶת סוּד הַשְּׁבֵת הָרִי בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים, אֲבָל סוּד זֶה נִמְסַר לַחֲכָמִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁהָרִי שְׁבֵת הִיא סוּד עֲלִיוֹן.

בֹּא וּרְאֵה, (ביום הששי בשעה שמגיע) בְּשִׁעָה שְׁבִיּוֹם שֶׁשִׁי מְגִיעַ הָעֶרֶב, אֵז כּוֹכֵב אֶחָד מְצַד צְפוֹן מְאִיר, וְעִמּוֹ שְׁבַעִים כּוֹכָבִים אַחֲרָיו, וְאוֹתוֹ כּוֹכֵב מְכָה בְּאוֹתָם הַכּוֹכָבִים הָאַחֲרִים, וְכָלֶם נְכַלְלִים בְּאוֹתוֹ כּוֹכֵב, וְנַעֲשֶׂה כָּלֶל אֶחָד שֶׁל שְׁבַעִים. וְאוֹתוֹ כּוֹכֵב מִתְפַּשֵּׁט וְנַעֲשֶׂה כְּמִדּוּרָה

אחת לווהטת בכל הצדדים. אזי מתפשטת אותה מדורה סביב אלף הרים, ועומדת כחוט אחד שמקיף.

ומדורת האש הזו מושכת אליה גונים אחרים שהם לתוך ממנה. גון ראשון ירק. כיון שעומד גון זה, עולה אותה מדורת אש ומדלגת למעלה על אותו גון ירק, ונכנסת לפניו ממנו, וזורקת אותו גון ירק החוצה, ועומד הירק בחוץ, ואותה מדורת אש של הפוכב הכלול לפניו.

אחר כך ממשיכה אחריה גון שני לבן, ואותו לבן נכנס פנימה. כיון שעומד הגון הזה, עולה אותה מדורת אש של אותו פוכב, וזורקת את אותו לבן החוצה, והיא נכנסת פנימה. וכך כל אותם הגונים, עד שזורקת אותם החוצה, והיא נכנסת פנימה וקרבה לאותה נקדה טמירה לטל אור.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל ראה את המראה הזה בתקון שלא עומד, פרט לשעה שעומד אותו פוכב שאמרנו, אבל הפסוק הזה פשוטו. והנה רוח סערה, פשוטו שהיה בא לכבש את כל העולם לפני נבוכדנצר הרשע. אבל רוח הסערה הזו היא הפוכב שאמרנו, שבולע שבעים פוכבים, וזו רוח הסערה שראה אליהו, (מלכים א יט) מפרק הרים ומשבר סלעים, וזה שעומד תמיד לפני הכל לשמר אותו שבפנים כמו קלפה למח.

ולמה נקראת סערה? שמסעירה הכל, מעלה ומטה. באה מן הצפון, שהרי מאתו צד היא באה, וסימנה – (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, שהרי כמה צדדים אחרים נאחזים באותה רוח סערה, ומשום כך יוצאת מן הצפון.

ענן, משום שהיא פסלת הזהב. ומצד הצפון זה נאחזו. וזוהי הנקדה האמצעית שעומדת בחרבה. ומשום שידוע לפתות, שולט בתוך אותה נקדה של ישוב וכל דברי הישוב, פרט לארץ ישראל. כשישראל שורים בתוכה, הוא (לא) שולט עליהם. ואחר שחטאו ישראל, (לא) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השיב אחר מינו מפני אויב.

הענן הגדול הזה הוא ענן של חשכה שמחשיך את כל העולם. בא וראה מה בין ענן לענן. אותו ענן שכתוב (במדבר י) וענן ה'

עליהם יומם. (שם יד) ועננה עמד עליהם. זהו ענן שמאיר וזוהר, וכך האורות נראים בתוך אותו ענן. אבל הענן הזה הוא ענן חשוך שלא מאיר כלל, אבל מונע את כל האורות שלא יכולים להראות לפניו. גדול, למה נקרא גדול, והרי הוא קטן? אלא הוא גדול כיון ששולט. דבר אחר גדול – אותו חשוך גדול, כיון שמכסה את כל האורות ואינם נראים לפניו, והוא גדול (שולט) על כל מעשי העולם. ואש מתלקחת, שהרי האש של הדין הקשה לא זזה ממנו לעולמים. ונגה לו סביב, אף על גב שכל זה עומד בו – נגה לו סביב. מכאן למדנו, שאף על גב שאין זה צד, אלא צד של טמאה – נגה לו סביב, ולא צריך לאדם לדחותו החוצה. מה הטעם? משום שנגה לו סביב, צד של קדושה של אמונה יש לו, ולא צריך לנהג בו קלון, ולכן צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

רב המנונא סבא כף אמר, וכי נגה לו סביב, וצריך לנהג בו קלון, הנגה לו הזה הוא בפנים, ולא עומד בחוץ. ומשום שהנגה לו הזה עומד בפנים, כתוב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה של מי? מתוכה של אותו נגה. כעין החשמל – חש מל, הרי פרושה, חיות של אש ממללות.

אבל מהמנונה הקדושה שמעתי עליה סוד הסודות. כשערלה שורה על הברית הקדושה לטמא את המקדש, אז אותו מקדש מתעכב מלגלות את סוד אות הברית מתוך הערלה, וכשהנגה הזה נכנס פנימה ומפריד בין הערלה לבין המקדש, אז נקרא חשמל, חש ונגלה, מל. מה זה מל? כמו שנאמר (יהושע ה) מל יהושע. סוד של אות ברית מתעכב מלהתגלות מתוך ערלה.

ויש סוד אחר, שהרי אורו נראה ולא נראה, וכשמתגלה חשמל, מעבר אורו. אבל הסוד הראשון הוא בסוד הכתוב כראוי, והכל הוא יפה, ונאה הוא.

בנגה הזה מפתח את האשה לטל את אורה, ועל כן כתוב, (משלי ה) וחלק משמן חכה. שם את אותו האור כנגד הברית, ומשום כך מפתח אותה ונוטלת את אורו. וזהו הפתוי שמפתח את האשה, שכתוב נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

בא וראה, ביום הששי כשמגיע זמן הערב, קופץ בפנים אותו (מדוברת) אור האש, ועולה למעלה להכנס לתוך הגונים. אז מתתקנים

ישראל למטה, ומסדרים סעודות ומתקנים שלחנות, כל אחד ואחד את שלחנו. אז שלהבת אחת יוצאת ומכה באותה מדורה. כיון שמכה בה, מתגלגלות אותה שלהבת ואותה מדורה, ונכנסות לנקב תהום רבה, ונטמנות שם ויושבות שם.

ואותה שלהבת היא מצד הימין, ומשום שהיא מצד הימין, מעבירה את אותה מדורה, ומכניסה אותה לנקב תהום רבה, ויושבת שם עד צאת השבת. כיון שיוצאת השבת, צריך לעם ישראל לברך על האש, ויוצאת אותה שלהבת בברכה שלמטה, ושולטת על אותה מדורה כל אותו הלילה, ונכנעת אותה מדורה.

בא וראה, כיון שנכנסת שבת ונטמנת אותה מדורה, כל האשים של האש הקשה נטמנות ונכנעות, ואפלו אש הגיהנם והרשעים שבגיהנם יש להם מנוחה, וכלם מעלה ומטה יש להם מנוחה. כשיוצאת שבת וישראל מברכים על האש, אז יוצאים כל האשים שטמונים, כל אחד ואחד למקומו. וכדי שלא לעורר אש אחרת, כתוב לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת, והרי פרשוה, ואש המזבח למה?

אף כשנכנסת שבת, כרוז קורא בכל הרקיעים: התתקנו מרכבות, התתקנו מחנות כנגד רבונכם. אז יוצאת רוח אחת מצד הדרום, ואותה רוח נפרשת על כל אותם חילות ומחנות של צד ימין, ומתלבשות בו, ואותה רוח נקראת לבוש כבוד של שבת. אז השלחנות של העולם הזה מתקנות בהיכל אחד. אשרי חלקו של אותו אדם שסדור שלחנו נראה שם כראוי, והכל עומד מתקן בלי בושה, איש כפי כחו.

כשנכנסת שבת, צריכים אותו עם קדוש לרחץ עצמם משמוש החל. מה הטעם? משום שבחל רוח אחרת הולכת ומשוטטת ושורה על העם, וכשרוצה אדם לצאת מאותה רוח ולהכניס ברוח אחרת קדושה עליונה, צריך לרחץ עצמו כדי להשרות עליו אותה רוח עליונה קדושה.

בא וראה הסוד העליון של הדבר. כל אותם ששה ימים (עומד הדבר של הכל) נאחזים בסוד של נקדה קדושה אחת, וכל הימים אחוזים בו. ויש ימים אחרים שעומדים מבחוץ בצד האחר, ויש ימים אחרים שעומדים בפנים מעגול קדוש, ואחוזים בנקדה קדושה.

וְיִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, וְכָל אֵלוֹ שְׁמַתְעַסְקִים בְּקִדְשָׁהּ, כָּל יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, נֶאֱחָזִים כָּל אֵלוֹ הַשָּׁשָׁה יָמִים, בְּאֵלוֹ הַשָּׁשָׁה יָמִים שְׁבַפְנִים שְׁמֵאֲחָדִים בְּנִקְדָּה הִיא, נֶאֱחָזִים בְּזוֹ כְּדֵי לְשָׁמֵר אוֹתָם, וְכָל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמֵי (וְאוֹתָם שֵׁשָׁה יָמִים שְׁבַפְנִים) הַשָּׁבֶת אוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא נִסְתָּרָה. כִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שַׁבָּת, אִז עוֹלָה אוֹתָהּ נִקְדָּה וּמִתְעַטֶּרֶת וְנֶאֱחָזֶת לְמַעְלָה, וְכֻלָּם טְמוּנִים בְּתוֹכָהּ.

בֵּא וְרֵאָה, יֵשׁ יָמִים וְיֵשׁ יָמִים. יְמֵי חַל, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר, וְאֵלֶּה עוֹמְדִים מִחוּץ לְעַמִּים. יְמֵי הַשָּׁבֶת, שֶׁהֵם יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, עוֹמְדִים לְיִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁעוֹלָה הַנִּקְדָּה הַזֶּה, הַכֹּל נִגְנָז, וְהִיא עוֹלָה. כִּיּוֹן שֶׁהִיא עוֹלָה, אִז נִקְרָאת שַׁבָּת.

מַה זֶה שַׁבָּת? אִם תֹּאמַר בְּשִׁבְלֵי שְׁבִיתָהּ, שְׁפָתוֹב כִּי בּוֹ שַׁבָּת – יָפָה הוּא. אָבֵל סוּד הַדְּבָר – כִּיּוֹן שֶׁעוֹלָה הַנִּקְדָּה הַזֶּה וְהָאוֹר מְאִיר, אִז הִיא מִתְעַטֶּרֶת בְּאֲבוֹת. כִּיּוֹן שֶׁהִיא מִתְעַטֶּרֶת בְּאֲבוֹת, אִז מִתְחַבֵּרֶת וְנֶאֱחָזֶת בָּהֶם לְהִיּוֹת אֶחָד, וְהַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת. שַׁבָּת – ש' בַּת. ש' הָרִי פֶרְשִׁיָהּ, הַסּוּד שֶׁל שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת שְׁנֵאֲחָזִים בְּבַת יְחִידָה, וְהִיא מִתְעַטֶּרֶת בָּהֶם, וְהֵם בְּעוֹלָם הַבָּא, וְהַכֹּל אֶחָד הוּא. וְזֶהוּ ש' בַּת, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

וְאֵם תֹּאמַר, שַׁבָּת הַגְּדוֹל, וְהוּא לְמַעְלָה, לְמָה נִקְרָא שַׁבָּת? אֵלֶּה וְדַאי כִּן הוּא. וְסוּד הַדְּבָר – בְּכָל מְקוֹם הַנִּקְדָּה, שֶׁהִיא עֵקֶר שֶׁל כָּל הָעֵינַן, נִקְרָאת בַּת, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (תְּהִלִּים י"ז) שְׁמֵרְנֵי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵינַן, מִשׁוּם שֶׁהִיא (נִקְדָּה) הָעֵקֶר שֶׁל כָּל הָעֵינַן, וְהִיא נִקְרָאת בַּת.

הַעוֹלָם הַבָּא הוּא הַיְכָל לְאוֹתָהּ נִקְדָּה עֲלִיוֹנָה, וְכִשְׁהִיא עוֹמְדַת וְנוֹטֶלֶת בְּכַנְפֶיהָ אֶת הָאֲבוֹת לְהַתְעַטֵּר לְמַעְלָה, הַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת. וְכִשְׁהָאֲבוֹת מִתְעַטֶּרִים לְמַעְלָה בְּתוֹךְ הַנִּקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה, נִקְרָא שַׁבָּת. וְכִשְׁנִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה מִתְעַטֶּרֶת בְּאֲבוֹת, נִקְרָא שַׁבָּת.

כְּשֶׁהַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֶּה עוֹלָה, וְנִרְאִית וּמִתְקַשְׁטֶת, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כְּאִשֶּׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאֲבוֹת) אִז כָּל הַשְּׁמִיחָה נִמְצָאת לְמַעְלָה וְלִמְטָה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשְׁמִיחָה. וּבִלְיָלָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֶּה אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כְּנָפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׁמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאִז נּוֹסֶפֶת רוּחַ נְשָׁמָה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשָׁמָה יִתְרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֶצֶב וְהַחֲמָה, וְכֻלּוֹם לֹא נִמְצָא פֶרֶט לְשְׁמִיחָה

למעלה ולמטה. אותה רוח שיוֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת בְּבִנֵי הָעוֹלָם, כְּשִׁיּוֹרֶדֶת, רוּחַצָּת בְּבִשְׁמַיִם שֶׁל גֵּן עֵדֶן, וְיִוֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעַם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהַרוּחַ הַזֶּה מֵתְעוֹרֶרֶת.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁאוֹתָהּ רוּחַ יוֹרֶדֶת, יוֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֵּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מֵרֻכְבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשֶׁה צְדָדִים. וְכִשְׁמַגִּיעִים לְגֵן עֵדֶן, אָזי כָּל אוֹתָן הַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, כָּלָן מֵתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מֵתְעוֹרְרוֹת בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעַם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מֵתְעוֹרֵר אֲלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיוֹדְעֵי הַחֻכָּמָה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁרוּחַ זֶה מֵתְעוֹרֶרֶת. הַרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֶּה, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמֵתְפִשְׁטוֹת בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׁבֵת שְׁשֵׁרוּי לְמִטָּה, וְעַל כֵּךְ כָּתוּב בּו שְׁמִירָה, (שְׁמוֹת לֹא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֵת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, לֹא כָּתוּב שְׁבֵת, אֲלֹא אֶת הַשְּׁבֵת, לְרַבּוֹת אוֹתָהּ רוּחַ שְׁשׁוֹרָה עַל הַכֹּל, וְצָרִיךְ לְשָׁמֵר אוֹתָהּ הוֹאִיל וְעוֹמְדָת עִם הָאָדָם. וְעַל זֶה כָּתוּב, (יִשְׁעִיה נֹר) כָּל שִׁמְר שְׁבֵת מִחֻלָּלוֹ.

בְּסוּד הַזֶּה יֵשׁ סוּד אַחֵר. הַרוּחַ הַזֶּה נִהְיֵית בְּיוֹם הַזֶּה מֵהִנָּאֵתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמֵהֶעֱנֵשׁ שְׁלָהֶם, וּמִשׁוּם כֵּךְ צָרִיךְ לְתַת לָהּ עֲנָג בְּמֵאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה שְׁלֵשׁ פְּעֻמִּים בְּשֵׁלֶשׁ סְעוּדוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ דְּרָגוֹת הָאָמוּנָה, כְּמוֹ שְׁבַּאֲרוּהָ, וְזוֹ נוֹטְלָת שְׁמִחָה וְעֲנָג בְּאוֹתָן סְעוּדוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ מִי שְׁמֵהֶנָּה אוֹתָהּ וּמֵעֲנָג אוֹתָהּ בְּיוֹם הַזֶּה.

הַרוּחַ הַזֶּה נִהְיֵית כָּל שְׁשֵׁת הַיָּמִים מֵהַרוּחַ הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים, וְכִיּוֹן שִׁיּוֹרֶדֶת בְּיוֹם הַשְּׁבֵת וְרוּחַצָּת בְּגֵן עֵדֶן בְּלִילָה, מֵתְעַנְגָּת מֵעֲנָג הַגּוֹף בְּסְעוּדוֹת שֶׁל הָאָמוּנָה, וּמֵתְעַטְרָת (וּמֵתְעַנְגָּת) הַרוּחַ הַזֶּה מֵמַעְלָה וּמִמִּטָּה, וְנִרְוִית בְּכָל הַצְּדָדִים בְּעֵטְרָה (בְּעֲנָג) שְׁלֵמַעְלָה וּמִטָּה.

וְהוֹאִיל וְעוֹמֵד עִם הָאָדָם, צָרִיךְ לוֹ לְשָׁמֵר אוֹתוֹ, וְעַל זֶה כָּתוּב וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֵת. אֶת הַשְּׁבֵת - שְׁבֵת זֶה הִיא נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה. אֶת הַשְּׁבֵת - זוֹהִי אוֹתָהּ רוּחַ, הַתְּפִשְׁטוֹתָהּ שֶׁל אוֹתָהּ נִקְדָּה. אוֹתָהּ הֵתְפִשְׁטוֹת, כְּשֶׁנוֹסְפוֹת קִדְשׁוֹת וּבְכָרוֹת מִלְּמַעְלָה עַל אוֹתָהּ נִקְדָּה, הַכֹּל נְאוּר, וְנִעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מֵתַחֲלֵק לְמַעְלָה וּמְאִיר, וְנִחְלֵק לְמִטָּה וּמְאִיר. וְזֶהוּ שְׁכָתוּב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֵק יְרָשָׁה יֵשׁ לָנוּ כְּאֶחָד.

החלק שלמעלה מתעטר ביום הזה מהענג העליון הקדוש, ונהנה מהזיו העליון של עתיק כל העתיקים. החלק התחתון מתעטר ביום הזה מהענג שלמטה שנהנה בסעודות הללו, ועל פן צריך לענגו במאכל ובמשתה, בלבושי כבוד ובשמחת הפל.

ובשמתעטר החלק הזה למטה ונשמר כמו שצריך, עולה למעלה, ומתחבר באותו חלק אחר. והנקדה הזו נוטלת הכל ממעלה וממטה, ונכללת מכל הצדדים. ומשום שמתעטרת בשבת ממעלה וממטה, כל שאר הימים נותנים כח לכל, ונותנים לה שלטון ממעלה וממטה. ובסודות ספרו של שלמה המלך נמצא הסוד הזה, ובאר אותו המנורה הקדושה. אשרי חלקם של ישראל.

כתוב וינפש, ופרשוה - וי נפש שאבדה, ויפה הוא. אבל אם כך, וי לגוף היה צריך לומר, שממנו אבדה נפש! אבל סוד הדבר - באדם יש נפש שנוטלת ומושכת אליו את הרוח הזו מערב שבת, ואותה הרוח שרויה בתוך אותה הנפש ודרה בה כל יום השבת, ואז אותה נפש יתרה היא ברבוי ותועלת יותר ממה שהיתה.

וינל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. פיון שיוצאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש, שאבדה מה שאבדה.

עונת החכמים שיודעים הסודות העליונים, מליל שבת לליל שבת, ופרשוה. אבל סוד זה שאלתי את המנורה הקדושה, שהרי ראינו שהפתר התחתון הזה לוקח מה שלוקח ביום, ובלילה נותן מזון לכל צבאו, כמו שבארונה, שפתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. לוקחת ביום ונותנת בלילה. ועכשו אמר מר, שהזווג נמצא בלילה הזה?

אמר, ודאי שהזווג נמצא בלילה הזה. מה הטעם? משום שבלילה הזה מפרישה נשמות לכל אותם החכמים שיודעים את סודות החכמה, והחבור והזווג לא נמצא ביום אחר בכל השמחה בלי ערבוביה (אלא בשביל זה) אחרת כמו זה. משום שאותן נשמות שמחלקת, מחלקת אותן לחכמים, לצדיקים ולחסידים כראוי. (ועוד,

בכל) ובכל לילה ולילה נמצא זווג ודאי. מתי? בחצות הלילה. והרי בארנו. אבל לא בכל הצדדים כמו בזווג הזה.

ומשום כך, החכמים שיודעים הסודות, צריכים לסדר תשמישם בלילה הזה. מה הטעם? משום שכל ימות השבת יש להם רוח אחרת ששורה על העולם, ובלילה הזה יש להם רוח אחרת קדושה עליונה שיורדת לבנים קדושים, ואותה רוח נושבת מעתיק (הקדוש) כל העתיקים, ויורדת לתוך הנקדה התחתונה לתת לה מנוחה לכל. וזה מתחלק לכל הצדדים, למעלה ולמטה, כמו שנאמר ביני וביני בני ישראל.

וכשאותם חכמים יושבים באותה רוח קדושה, הרוח העליונה, צריכים לשמש את מטתם, שהרוח הזו ממשיכה אחריה למטה את כל אותן נשמות קדושות, ויורשים קדושים עליונים ברוח הזו נשמות קדושות לבניהם כראוי.

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל.

ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריך אדם להשמר. והרי ארנו, שבלייל השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

עבודת ישראל: על ידי מאמר הזה נמתקו כל הדינים וכאשר התעוררתי בחצות הלילה וראיתי אגרת אחד מונח לפני אשר מעודי בחבלי שנה על עיני לא יכלתי לקרותו עד אשר למדתי תורת בספר תקוני זהר הקדוש והוא מחצות עד שעה ב' ואז נזכרתי לקרות האגרת של מעלת כבוד תורתו והבינותי על ידי מאמר הזהר הנזכר שנמתקו כל הדינים.
(עבודת ישראל להמגיד הקדוש מקאזניץ זכרנו לחיי העולם הבא, אגרת הקדש)